

JC/GL/2014/01

22 grudnia 2014 r.

Wspólne wytyczne

w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych dotyczących
spójności ustaleń koordynacyjnych w zakresie nadzoru nad
konglomeratami finansowymi

Spis treści

Wspólne wytyczne w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych dotyczących spójności ustaleń koordynacyjnych w zakresie nadzoru nad konglomeratami finansowymi	3
Status niniejszych wytycznych	3
Wymogi w zakresie sprawozdawczości	3
Tytuł I – Temat i zakres	4
Tytuł II – Procedura mapowania, struktura współpracy i ustalenia koordynacyjne	5
Procedura mapowania	5
Struktura współpracy	6
Pisemne ustalenia koordynacyjne między koordynatorem a właściwymi organami	7
Ustalenia koordynacyjne z organami nadzoru z państw trzecich	7
Tytuł III – Koordynacja wymiany informacji przy założeniu kontynuowania działalności i w nadzwyczajnych sytuacjach	8
Zakres i częstotliwość	8
Gromadzenie informacji	8
Kanały komunikacji	8
Wymiana informacji z konglomeratem finansowym	9
Wymiana informacji w sytuacjach nadzwyczajnych	9
Tytuł IV – Ocena konglomeratów finansowych w ramach nadzoru	9
Ocena sytuacji finansowej konglomeratu finansowego	9
Ocena polityki adekwatności kapitałowej	10
Ocena koncentracji ryzyka	10
Ocena transakcji wewnątrzgrupowych	11
Ocena mechanizmów kontroli wewnętrznej i procesów zarządzania ryzykiem	12
Tytuł V – Planowanie i koordynacja czynności nadzorczych przy założeniu kontynuowania działalności i w sytuacjach nadzwyczajnych	12
Planowanie i koordynacja czynności nadzorczych	12
Zharmonizowany plan działania	13
Dzielenie się zadaniami i delegowanie zadań	13
Planowanie w sytuacjach nadzwyczajnych	13
Tytuł VI – Procesy podejmowania decyzji pomiędzy właściwymi organami	14
Procedury do zastosowania w procesach konsultacji	14
Procedury do zastosowania w procesach porozumienia	15
Procedury do zastosowania w ramach rocznej ponownej oceny zwolnień	15
Procedury do zastosowania w ramach koordynacji środków przymusu	16

Wspólne wytyczne w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych dotyczących spójności ustaleń koordynacyjnych w zakresie nadzoru nad konglomeratami finansowymi

Status niniejszych wytycznych

Niniejszy dokument zawiera wytyczne wydane zgodnie z art. 16 i 56 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 w sprawie Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) zwanych dalej „rozporządzeniami w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru”. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru właściwe organy i instytucje finansowe muszą dołożyć wszelkich starań, aby zastosować się do tych wytycznych.

Wytyczne określają stanowisko Europejskich Urzędów Nadzoru odnośnie do odpowiednich praktyk nadzorczych w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego i sposób, w jaki prawo unijne powinno być stosowane w konkretnym obszarze. Właściwe organy, do których wytyczne się odnoszą, powinny uwzględnić je w swoich praktykach nadzorczych, w najbardziej odpowiedni sposób (np. poprzez zmianę ram prawnych lub procesów nadzorczych), również w przypadkach, gdy wytyczne są skierowane przede wszystkim do instytucji.

Wymogi w zakresie sprawozdawczości

Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru właściwe organy muszą poinformować odpowiedni Europejski Urząd Nadzoru, czy stosują się lub zamierzają stosować się do wytycznych bądź o przyczynach ich niestosowania lub braku zamiaru ich

stosowania, w terminie do 23 lutego 2015 r. W przypadku nieprzekazania powiadomienia w wyznaczonym terminie odpowiedni Europejski Urząd Nadzoru uzna, że właściwe organy nie stosują wytycznych. Powiadomienie należy przesłać na następujące adresy compliance@eba.europa.eu, ficodguidelines.compliance@eiopa.europa.eu i compliance.ficod@esma.europa.eu, podając następujący numer referencyjny „JC/GL/2014/01”. Powiadomienie powinna przesłać osoba upoważniona do składania w imieniu właściwego organu oświadczeń o zastosowaniu się do wytycznych.

Powiadomienia będą publikowane na stronach internetowych Europejskich Urzędów Nadzoru zgodnie z art. 16 ust. 3.

Tytuł I – Temat i zakres

1. Niniejsze wytyczne wypełniają wymóg nałożony na Europejskie Urzędy Nadzoru w art. 11 ust. 1 dyrektywy 2002/87/WE¹, zgodnie z którym urzędy, za pośrednictwem wspólnego komitetu, opracowują wytyczne służące zapewnieniu konwergencji praktyk nadzorczych dotyczących spójności ustaleń koordynacyjnych zgodnie z art. 116 dyrektywy 2013/36/UE² i art. 248 ust. 4 dyrektywy 2009/138/WE³.
2. Celem wytycznych jest uściślenie i zacieśnienie współpracy transgranicznej i międzysektorowej między właściwymi organami oraz uzupełnienie działalności kolegiów sektorowych (jeżeli takie istnieją) w przypadku, gdy grupa transgraniczna została uznana za konglomerat finansowy na mocy dyrektywy 2002/87/WE. Wytyczne mają również na celu uzyskanie poprawy w obszarze równych warunków działania na rynku wewnętrznym przez zapewnienie spójnej koordynacji w zakresie nadzoru.
3. W art. 11 ust. 1 dyrektywy 2002/87/WE określono zadania właściwego organu odpowiedzialnego za nadzór uzupełniający (koordynatora) i żądanie, aby taki organ, a także inne odpowiednie właściwe organy a także, w przypadku gdy jest to konieczne – pozostałe właściwe organy, posiadały ustalenia koordynacyjne.
4. Wytyczne są skierowane do właściwych organów określonych w art. 2 ust. 16 dyrektywy 2002/87/WE oraz do Europejskiego Banku Centralnego zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady 1024/2013/UE.
5. O ile nie postanowiono inaczej, odniesienia w niniejszych wytycznych dotyczą odpowiedniego przepisu dyrektywy 2002/87/WE.

¹ Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE (Dz.U. L176 z 27.6.2013, s. 338)

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Solvency II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s.1)

Tytuł II – Procedura mapowania, struktura współpracy i ustalenia koordynacyjne

6. Mapowanie jest procesem gromadzenia i analizowania informacji niezbędnych do zidentyfikowania podmiotów tworzących konglomerat finansowy zgodnie z art. 3 dyrektywy 2002/87/WE, wobec których właściwy organ winien sprawować nadzór uzupełniający na podstawie ustaleń koordynacyjnych, o których mowa w art. 11 ust. 1 dyrektywy 2002/87/WE.

Procedura mapowania

7. Koordynator powinien przeprowadzić proces mapowania we współpracy z pozostałymi właściwymi organami, które wydały zezwolenie podmiotom regulowanym wchodzącym w skład konglomeratu finansowego. Właściwe organy powinny wykorzystać wynik procesu mapowania do określenia odpowiedniego zakresu nadzoru uzupełniającego, biorąc pod uwagę organizację, zakres i złożoność konglomeratu finansowego.
8. Podczas przeprowadzania procesu mapowania należy odpowiednio uwzględnić proces identyfikacji opisany w art. 4 dyrektywy 2002/87/WE. W podobny sposób wynik procesu mapowania powinien zostać również wykorzystany w corocznych aktualizacjach procesu identyfikacji konglomeratu finansowego.
9. Proces mapowania powinien obejmować gromadzenie i analizowanie informacji niezbędnych do określenia właściwych organów, które zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2002/87/WE muszą wprowadzić ustalenia koordynacyjne.
10. Koordynator powinien dopilnować, aby proces mapowania został przeprowadzony przy uwzględnieniu poniższych warunków:
 - a) konglomerat finansowy został już zidentyfikowany zgodnie z art. 4 dyrektywy 2002/87/WE oraz w ramach współpracy właściwych organów,
 - b) kolegium sektorowe zostało ustanowione zgodnie z art. 116 dyrektywy 2013/36/UE lub art. 248 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE i wyznaczono koordynatora zgodnie z art. 10 dyrektywy 2002/87/WE.
11. W procesie mapowania należy:
 - a) uwzględnić wynik procesu mapowania przeprowadzonego na poziomie sektorowym,
 - b) skoncentrować się na powiązaniach międzysektorowych, takich jak bliskie powiązania i udziały, między podmiotami regulowanymi wchodzącymi w skład konglomeratu

finansowego, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej lub pozostałymi podmiotami należącymi do konglomeratu finansowego podlegającymi nadzorowi.

12. Aby przygotować projekt mapowania i przesłać go odpowiednim właściwym organom celem uzyskania od nich uwag, koordynator powinien podjąć rozmowy z podmiotem regulowanym, który podlega jego nadzorowi i stoi na czele konglomeratu finansowego; jeżeli konglomeratowi finansowemu nie przewodzi podmiot regulowany, koordynator powinien podjąć rozmowy nie tylko z podmiotem stojącym na czele konglomeratu, lecz również z podmiotem regulowanym, który podlega jego nadzorowi zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2002/87/WE.
13. Mapowanie należy regularnie, co najmniej raz do roku, aktualizować z uwzględnieniem zmian w strukturze konglomeratu finansowego. Wszelkie aktualizacje wstępnego mapowania powinny zostać przesłane do wszystkich odpowiednich właściwych organów.
14. W mapowaniu należy uwzględnić wszystkie podmioty podlegające nadzorowi w ramach grupy, jak również należy w nim wskazać, któremu z następujących sektorów finansowych podlega każdy z podmiotów regulowanych:
 - a) zakłady ubezpieczeń i reasekuracji lub
 - b) instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne.
15. W przypadku podmiotów podlegających nadzorowi, o którym mowa w pkt 14, w mapowaniu należy zidentyfikować:
 - a) wszystkie podmioty zależne z EOG,
 - b) wszystkie oddziały z EOG, które mają znaczenie albo dla rynku lokalnego, albo dla grupy sektorowej, zgodnie z definicją oddziałów przewidzianą w odpowiednich dyrektywach sektorowych,
 - c) oddziały i podmioty zależne spoza EOG, które podlegają grupie sektorowej oraz
 - d) wykaz odpowiednich udziałów kapitałowych wewnątrzgrupowych w rozumieniu art. 2 pkt 11 i 12 dyrektywy 2002/87/WE.
16. Koordynator powinien przeprowadzić mapowanie przy użyciu szablonu znajdującego się w załączniku 1.

Struktura współpracy

17. Na podstawie wyników mapowania koordynator powinien podjąć decyzję, czy w celu wykonania swoich zadań i osiągnięcia koniecznego poziomu współpracy między

właściwymi organami, należy dodać konkretną pozycję do programu kolegium sektorowego ustanowionego na podstawie art. 116 dyrektywy 2013/36/UE lub art. 248 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE, czy też należy przyjąć inne ustalenia proceduralne, takie jak oddzielne spotkania poświęcone nadzorowi uzupełniającemu nad konglomeratami finansowymi lub inne formy regularnej komunikacji między odpowiednimi właściwymi organami. Koordynator powinien zaprosić Europejskie Urzędy Nadzoru na odpowiednie spotkania i włączyć je w pozostałe formy regularnej komunikacji między odpowiednimi właściwymi organami.

18. Liczba uczestników w spotkaniach lub działaniach związanych z nadzorem uzupełniającym powinna być adekwatna do wyznaczonych celów. Koordynator powinien zapewnić terminowe i pełne informowanie pozostałych właściwych organów o działaniach i wynikach prac kolegium sektorowego.

Pisemne ustalenia koordynacyjne między koordynatorem a właściwymi organami

19. Pisemne ustalenia koordynacyjne ustanowione dla nadzoru sektorowego powinny być uzupełniane o dodatkowe elementy potrzebne, aby ułatwić skuteczny nadzór uzupełniający nad konglomeratem finansowym.
20. Dodatkowe elementy powinny być opracowane w taki sposób, aby odzwierciedlały charakter, wielkość i złożoność konglomeratu finansowego. Dodatkowe elementy do pisemnych ustaleń powinny zawierać co najmniej procedury, które należy stosować w sytuacjach nadzwyczajnych, kiedy konieczna jest wyższa częstotliwość kontaktów i szybka reakcja.
21. Inną możliwością jest porozumienie koordynatora i właściwych organów w celu ustanowienia nowych pisemnych ustaleń koordynacyjnych na poziomie konglomeratu finansowego, które powinny określać zakres i częstotliwość wymiany informacji i odnosić się do pkt 24 i 24 w kwestii koordynacji i wymiany informacji przy założeniu kontynuowania działalności i w nadzwyczajnych sytuacjach, a także do pkt 33, w kwestii oceny sytuacji finansowej konglomeratu.

Ustalenia koordynacyjne z organami nadzoru z państw trzecich

22. Kiedy konglomerat finansowy posiada znaczące podmioty w państwach trzecich, koordynator powinien włączyć właściwe organy państw trzecich do ustaleń koordynacyjnych dotyczących konglomeratu finansowego zgodnie z art. 19 dyrektywy 2002/87/WE i przepisami sektorowymi dotyczącymi ekwiwalentności nadzoru i porównywalnymi ustaleniami w kwestii poufności.

Tytuł III – Koordynacja wymiany informacji przy założeniu kontynuowania działalności i w nadzwyczajnych sytuacjach

Zakres i częstotliwość

23. Zakres informacji wymienianych pomiędzy właściwymi organami powinien obejmować wszystkie istotne lub niezbędne informacje potrzebne do wykonania zadań, o których mowa w art. 11 dyrektywy 2002/87/WE. Powyższe powinno, w stosownym przypadku, dotyczyć informacji związanych z testami warunków skrajnych w odniesieniu do konglomeratów finansowych zgodnie z art. 9 lit. b) dyrektywy 2002/87/WE.
24. Wymiana informacji między koordynatorem a właściwymi organami powinna odzwierciedlać potrzeby nadzorców zaangażowanych w proces. Podczas koordynacji przepływów informacji koordynator powinien należycie uwzględnić charakter nadzorowanych podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego, ich istotność w konglomeracie i znaczenie na rynkach lokalnych.
25. Właściwe organy powinny uzgodnić częstotliwość, formaty i szablony na potrzeby regularnej wymiany informacji. Szablony powinny być uzgodnione pomiędzy koordynatorem i właściwymi organami, zwłaszcza dla celów gromadzenia informacji na temat koncentracji ryzyka i transakcji wewnątrzgrupowych.
26. Jeżeli właściwy organ otrzyma od innego właściwego organu wnioski o istotne informacje, powinien przekazać je niezwłocznie. Wszystkie inne istotne informacje, które mogłyby mieć wpływ na kondycję finansową czy to konglomeratu finansowego, jako całości lub indywidualnego podmiotu wchodzącego w jego skład, powinny być przekazane koordynatorowi lub właściwemu organowi tak szybko jak jest to możliwe do zrealizowania.

Gromadzenie informacji

27. Właściwe organy powinny gromadzić informacje od podmiotów podlegających ich nadzorowi i dostarczać je koordynatorowi oraz pozostałym właściwym organom, chyba że w wyniku specjalnych ustaleń inny właściwy organ zbiera odpowiednie informacje od tych podmiotów.
28. Koordynator powinien kierować wnioskami o informacje na temat konglomeratu finansowego. Koordynator i właściwe organy powinny zapewnić wykorzystywanie istniejących sprawozdań będących wynikiem wymogów regulacyjnych w jak największym stopniu i zadbać o unikanie powielania sprawozdań.

Kanały komunikacji

29. Właściwe organy i koordynator powinni rozważyć stosowanie pełnego spektrum kanałów komunikacji (w tym spotkań kolegium, oficjalnych pism, e-maili, rozmów telefonicznych/telekonferencji/wideokonferencji oraz platform internetowych) oraz ustalić, który z kanałów należy wykorzystać do gromadzenia i rozpowszechniania informacji dotyczących konglomeratu finansowego. Wszystkie informacje poufne i dane szczególnie chronione należy wymieniać za pomocą zabezpieczonego kanału komunikacji. W szczególności, właściwe organy powinny wykorzystywać bezpieczne internetowe platformy komunikacyjne, jeżeli są dostępne.

Wymiana informacji z konglomeratem finansowym

30. Koordynator powinien być odpowiedzialny za komunikację z przedsiębiorstwem dominującym stojącym na czele grupy lub, w przypadku braku podmiotu dominującego, z podmiotem regulowanym o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym konglomeratu. Właściwe organy powinny poinformować koordynatora przed bezpośrednim skontaktowaniem się z podmiotem dominującym lub podmiotem regulowanym. Jeżeli wcześniejsze poinformowanie uniemożliwiają szczególne okoliczności, właściwe organy niezwłocznie informują koordynatora o charakterze i wyniku wymiany informacji.

Wymiana informacji w sytuacjach nadzwyczajnych

31. Właściwy organ, który zidentyfikuje sytuację nadzwyczajną mającą wpływ na podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego, powinien ostrzec koordynatora oraz pozostałe właściwe organy, które nadzorują podmioty mogące być dotknięte skutkami zaistniałej sytuacji. Właściwe organy powinny ściśle współpracować, kiedy jest to konieczne, i aktywnie wymieniać istotne informacje. Koordynator powinien zapewnić, kiedy jest to wskazane, by Europejskie Urzędy Nadzoru były informowane o wszelkich istotnych zmianach zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzeń o Europejskich Urzędach Nadzoru.

Tytuł IV – Ocena konglomeratów finansowych w ramach nadzoru

Ocena sytuacji finansowej konglomeratu finansowego

32. Koordynator powinien zaangażować się w dialog z odpowiednimi właściwymi organami w celu wykonywania zadań z zakresu kontroli nadzorczej oraz oceny sytuacji finansowej konglomeratu finansowego. Biorąc pod uwagę strukturę konglomeratu, jaką określono w procesie mapowania, koordynator powinien dokonać oceny ogólnego profilu ryzyka konglomeratu.
33. Koordynator powinien zapewnić zidentyfikowanie w ramach dialogu:

- a) najważniejszych podatności i uchybień podmiotów konglomeratu finansowego ze szczególnym uwzględnieniem ich powiązań międzysektorowych oraz
- b) problemy związane z zarządzaniem ryzykiem i kontrolą w powiązaniu ze zgodnością z wymogami kapitałowymi, koncentracją ryzyka i transakcjami wewnątrzgrupowymi.

Ocena polityki adekwatności kapitałowej

- 34. Koordynator oraz odpowiednie właściwe organy powinny dokonać przeglądu polityki planowania kapitału podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego. Przegląd dotyczący całej grupy powinien mieć na uwadze i opierać się na podobnych analizach przeprowadzanych na poziomie sektorowym i na poziomie pojedynczych podmiotów.
- 35. Takie oceny nie znoszą wymogów adekwatności kapitałowej określonych w prawodawstwie sektorowym i nie powinny powielać obliczania adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji Europejskiej stanowiącym uzupełnienie dyrektywy 2002/87/WE.⁴
- 36. Koordynator odpowiada za ocenę polityki adekwatności kapitałowej konglomeratu. Celem przygotowania oceny koordynator powinien wziąć pod uwagę oceny takich polityk udostępnione przez odpowiednie właściwe organy.
- 37. Dokonując obliczenia adekwatności kapitałowej, koordynator powinien skonsultować się z odpowiednimi właściwymi organami w zakresie wyłączenia danego podmiotu z obliczeń; zob. pkt 58 lit. a) niniejszych wytycznych.

Ocena koncentracji ryzyka

- 38. Na potrzeby nadzoru uzupełniającego w zakresie koncentracji ryzyka podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego koordynator powinien koordynować działania z odpowiednimi właściwymi organami, aby monitorować, w jaki sposób koncentracje ryzyka mogą przyczynić się do wystąpienia efektu zarażenia w ramach konglomeratu finansowego, konfliktów interesów i omijania przepisów sektorowych.
- 39. Biorąc pod uwagę strukturę konglomeratu finansowego, koordynator i odpowiednie właściwe organy, powinni uzgodnić, czy w celu skutecznej oceny koncentracji ryzyka konieczne jest uzyskanie od objętych regulacją podmiotów wchodzących w skład

⁴ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 342/2014 z dnia 21 stycznia 2014 r. uzupełniające dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących stosowania metod obliczania wymogów adekwatności kapitałowej w odniesieniu do konglomeratów finansowych (Dz.U. L 100,3.4.2014, s.1)

konglomeratu finansowego informacji uzupełniających informacje już dostępne dzięki wymogom w zakresie sprawozdawczości.

40. Informacje wymieniane między koordynatorem a właściwymi organami mogą, w zależności od ich dostępności, obejmować:
- a) sposób, w jaki podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego, zarządzają ekspozycją na ryzyko, która pojawia się w różnych kategoriach ryzyka,
 - b) analizy i ocenę wykonaną przez właściwe organy, dotyczącą sprawozdawczości wewnętrznej i systemów limitów podgrup lub poszczególnych podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego,
 - c) koncentracje ryzyka na poziomie międzysektorowym inne niż koncentracje ryzyka poddane już ocenie na poziomie transgranicznym w każdym sektorze.
41. Koordynator i właściwe organy powinni wzajemnie informować się o wszelkich czynnościach nadzorczych lub działaniach na rzecz podmiotów w ramach konglomeratu finansowego w związku z koncentracjami ryzyka. Koordynator powinien być gotowy do ułatwiania identyfikacji wspólnych działań nadzorczych w tym zakresie.

Ocena transakcji wewnątrzgrupowych

42. W celu zapewnienia nadzoru uzupełniającego nad transakcjami wewnątrzgrupowymi podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego koordynator powinien, we współpracy z odpowiednimi właściwymi organami, monitorować, w jaki sposób transakcje wewnątrzgrupowe mogą spowodować efekt zarażenia w ramach konglomeratu, konflikty interesów i omijanie przepisów sektorowych.
43. Koordynator i właściwe organy powinni podjąć decyzję, czy żądać od podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego dodatkowych informacji uzupełniających informacje już uzyskane w ramach istniejącej sprawozdawczości w różnych jurysdykcjach i sektorach, uwzględniając strukturę konglomeratu finansowego.
44. Koordynator oraz właściwe organy powinny uzgodnić:
- a) rodzaje transakcji wewnątrzgrupowych, które mają być monitorowane, uwzględniając strukturę konglomeratu finansowego oraz definicję transakcji wewnątrzgrupowych określoną w art. 2 ust. 18 dyrektywy 2002/87/WE oraz
 - b) próg sprawozdawczości dla transakcji wewnątrzgrupowych w oparciu o kapitał regulacyjny lub przepisy techniczne.
45. Koordynator i właściwe organy powinni wzajemnie informować się o wszelkich czynnościach nadzorczych lub działaniach na rzecz podmiotów w ramach konglomeratu finansowego w związku z transakcjami wewnątrzgrupowymi. Koordynator powinien być gotowy do ułatwiania identyfikacji wspólnych działań nadzorczych w tym zakresie.

Ocena mechanizmów kontroli wewnętrznej i procesów zarządzania ryzykiem

46. Do celów oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej koordynator powinien koordynować działania z odpowiednimi właściwymi organami.
47. Właściwe organy powinny przekazywać koordynatorowi odpowiednie informacje dotyczące ich oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej podmiotów regulowanych (czy to na poziomie jednostkowym, czy na poziomie skonsolidowanym), stwierdzonych znacznych uchybień oraz metodologii stosowanych do przeprowadzania ocen.
48. Koordynator powinien omówić jednostkowe oceny i ocenę ogólną z odpowiednimi właściwymi organami w celu:
 - a) Oceny, czy sektorowe mechanizmy zarządzania ryzykiem i kontroli są odpowiednie do minimalizowania materialnego ryzyka konglomeratu i identyfikowania potencjalnych kanałów rozprzestrzeniania się problemu oraz
 - b) osiągnięcia spójnego stanowiska właściwych organów zajmujących się kwestiami zarządzania ryzykiem i systemami kontroli konglomeratu.

Tytuł V – Planowanie i koordynacja czynności nadzorczych przy założeniu kontynuowania działalności i w sytuacjach nadzwyczajnych

Planowanie i koordynacja czynności nadzorczych

49. Po analizie przeprowadzonej zgodnie z tytułem IV koordynator powinien włączyć planowanie i koordynację czynności nadzorczych na potrzeby nadzoru nad konglomeratem finansowym do ustalonego planu działań kolegium we współpracy z odpowiednimi właściwymi organami.
50. Jeżeli istnieją szczególne ustalenia proceduralne opisane w pkt 17, koordynator powinien zorganizować co najmniej jedno fizyczne posiedzenie kolegium w ciągu roku.
51. Jeżeli nie dodano żadnego punktu do porządku obrad kolegium sektorowego dotyczącego nadzoru uzupełniającego, koordynator, jako przewodniczący kolegium sektorowego, powinien co najmniej raz w roku zaprosić przewodniczącego innego kolegium sektorowego lub w przypadku braku kolegium sektorowego, inny właściwy organ, do

udziału w posiedzeniu kolegium, któremu przewodniczy koordynator. Koordynator powinien uwzględnić w porządku obrad posiedzenia punkty dotyczące nadzoru uzupełniającego. Zaproszone właściwe organy z pozostałych sektorów finansowych powinny mieć możliwość zaproponowania dodatkowych punktów do porządku obrad posiedzenia kolegium.

Zharmonizowany plan działania

52. Jeżeli utworzono tylko jedno kolegium, czynności nadzorcze na potrzeby związane z nadzorem nad konglomeratem finansowym powinny być włączone do zharmonizowanego planu działania kolegium. Punkty dotyczące nadzoru uzupełniającego powinny być znaczone oddzielnie w odniesieniu do czynności nadzorczych na mocy dyrektywy 2002/87/WE.
53. Jeżeli do porządku obrad kolegium sektorowego dodano dodatkowy punkt dotyczący nadzoru nad konglomeratem finansowym, koordynator, w porozumieniu z odpowiednimi właściwymi organami, powinien podjąć decyzję, czy zostanie opracowany specjalny zharmonizowany plan działania na potrzeby nadzoru uzupełniającego. Jeżeli nadzór nad konglomeratem finansowym jest częścią kolegium sektorowego, zharmonizowany plan działania dla konglomeratu finansowego powinien stanowić specjalną część zharmonizowanego planu działania kolegium.

Dzielenie się zadaniami i delegowanie zadań

54. Koordynator powinien przewodzić w dyskusji poświęconej kwestiom, czy i jak – uwzględniając istniejące przepisy sektorowe – należy dzielić i delegować zadania w celu dokonania oceny sytuacji finansowej konglomeratu finansowego oraz inne zadania dotyczące nadzoru uzupełniającego. Dyskusja powinna uwzględniać sposób, w jaki nadzorowane podmioty są zorganizowane i powinna być proporcjonalna do charakteru, skali i złożoności konglomeratu finansowego.

Planowanie w sytuacjach nadzwyczajnych

55. Istniejące plany na wypadek sytuacji nadzwyczajnej, opracowane na poziomie sektorowym na potrzeby współpracy organów w sytuacjach nadzwyczajnych⁵, powinny być udostępnione wszystkim właściwym organom odpowiedzialnym za nadzór nad podmiotem regulowanym wchodzącym w skład konglomeratu finansowego w ramach koordynacji prowadzonej przez koordynatora. Jeżeli istnieje plan na wypadek sytuacji nadzwyczajnej tylko w jednym sektorze, powinien on być udostępniony właściwym

⁵ O których mowa w art. 114 ust. 1 dyrektywy 2013/36/EU I w [art. 355 rozporządzenia delegowanego Komisji (EU) nr .../... z dnia XXX uzupełniającego dyrektywę 2009/138/EU]

organom odpowiedzialnym za inne sektory, a dane kontaktowe tych organów winny być zawarte w planach na wypadek sytuacji nadzwyczajnej. Koordynator powinien być odpowiedzialny za zapewnienie planu na wypadek sytuacji nadzwyczajnych na poziomie konglomeratu finansowego.

Tytuł VI – Procesy podejmowania decyzji pomiędzy właściwymi organami

56. Tytuł VI określa procedury, które powinny być stosowane przez właściwe organy w różnych procesach podejmowania decyzji, o których mowa w dyrektywie 2002/87/WE. Przyjmując za wzór zidentyfikowane w dyrektywie procesy decyzyjne, podzielono je na cztery główne kategorie: procedury w procesach konsultacji, procedury w procesach porozumienia, procedury w ramach rocznej ponownej oceny zwolnień oraz procedury w ramach koordynacji środków przymusu.

Procedury do zastosowania w procesach konsultacji

57. Procesy konsultacji, o których mowa w niniejszym tytule są następujące:

- a) proces konsultacji prowadzony zgodnie z art. 6 ust. 5 akapit trzeci dyrektywy 2002/87/WE,
- b) proces konsultacji prowadzony zgodnie z art. 12 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2002/87/WE,
- c) proces konsultacji prowadzony zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2002/87/WE.

58. W czasie prowadzenia konsultacji właściwe organy powinny wykonywać następujące kroki:

- a) właściwy organ prowadzący konsultacje powinien wyraźnie określić temat konsultacji, proponowaną decyzję, jej uzasadnienie oraz rodzaj odpowiedzi oczekiwanej od konsultowanych właściwych organów,
- b) minimalny okres konsultacji powinien wynosić dwa tygodnie, ale może być skrócony przez koordynatora w przypadkach pilnych, chyba że kolegium sektorowe ustaliło inne rozwiązania w ustaleniach koordynacyjnych,
- c) jeżeli właściwy organ objęty konsultacją nie udzieli odpowiedzi w okresie konsultacji, właściwy organ prowadzący konsultacje powinien uznać, że ten organ nie ma zastrzeżeń do zaproponowanej decyzji.

Procedury do zastosowania w procesach porozumienia

59. Procesy porozumienia, o których mowa w niniejszym tytule są następujące:
- proces porozumienia zgodnie z art. 3 ust. 6 akapit trzeci dyrektywy 2002/87/WE,
 - proces porozumienia zgodnie z art. 5 ust. 4 dyrektywy 2002/87/WE,
 - proces porozumienia zgodnie z art. 10 ust. 3 dyrektywy 2002/87/WE,
 - proces porozumienia zgodnie z art. 18 ust. 3 dyrektywy 2002/87/WE,
60. Osiągając porozumienie właściwe organy powinny wykonać następujące kroki:
- przed porozumieniem koordynator powinien przeprowadzić dyskusję między odpowiednimi właściwymi organami przez zorganizowanie jednego lub kilku posiedzeń fizycznych lub na odległość (telekonferencja).
 - po osiągnięciu porozumienia należy spisać w formie dokumentu zawierającego odpowiednie uzasadnienie porozumienia. Dokument powinien być podpisany w imieniu koordynatora oraz pozostałych odpowiednich właściwych organów. W razie braku porozumienia koordynator powinien, na wniosek któregokolwiek z pozostałych właściwych organów lub z własnej inicjatywy, skonsultować się z odpowiednim Europejskim Urzędem Nadzoru. W przypadku konsultowania się z Europejskim Urzędem Nadzoru wszystkie właściwe organy powinny wziąć pod uwagę jego radę w osiągnięciu porozumienia. Jeżeli jeden lub kilka właściwych organów odmawia osiągnięcia porozumienia, pozostałe właściwe organy mogą nadal osiągnąć porozumienie między sobą a koordynator powinien poinformować odpowiedni Europejski Urząd Nadzoru o nieosiągnięciu pełnego porozumienia.
 - koordynator może poprosić nadzorców z krajów trzecich o bycie stroną pisemnego porozumienia, w stosownych przypadkach, zależnie od oceny równoważności wymogów dotyczących poufności stosowanych do nadzorców z krajów trzecich.

Procedury do zastosowania w ramach rocznej ponownej oceny zwolnień

61. Prowadząc roczną ponowną ocenę zwolnień stosowaną do wdrożenia nadzoru uzupełniającego oraz przegląd wskaźników ilościowych określonych w art. 3 dyrektywy 2002/87/WE i oceny oparte na analizie ryzyka stosowane do grup finansowych zgodnie z art. 3 ust. 9 dyrektywy 2002/87/WE, właściwe organy powinny wykonać następujące kroki:
- dla celów przeprowadzania ponownej oceny i przeglądu właściwe organy powinny działać zgodnie z planem nadzoru uzgadnianym odpowiednio wcześniej,

- b) ponowna ocena i proces powinny być prowadzone przez koordynatora, który powinien zorganizować niezbędne posiedzenia, aby wypełnić mandat,
- c) koordynator powinien dokonać oszacowania środków, które będą konieczne i poinformować odpowiednie właściwe organy; koordynator i pozostałe odpowiednie właściwe organy powinny dokonać podziału środków zgodnie z szacunkami koordynatora,
- d) jeżeli w wyniku ponownej oceny i przeglądu ustalone zostanie, że zasadne jest wprowadzenie zmian do zwolnień, wskaźników ilościowych lub ocen opartych na analizie ryzyka, właściwe organy powinny rozpocząć proces określony w pkt 60 w celu osiągnięcia porozumienia w zakresie tych zmian.

Procedury do zastosowania w ramach koordynacji środków przymusu

62. Na potrzeby koordynacji środków przymusu i czynności nadzorczych podejmowanych na mocy art. 16 dyrektywy 2002/87/WE, aby zaradzić sytuacji, w której (i) podmioty regulowane, należące do konglomeratu finansowego, nie spełniają wymogów określonych w art. 6–9 lub (ii) spełniają wymogi, ale zagrożona jest ich wypłacalność lub (iii) transakcje wewnątrzgrupowe lub koncentracje ryzyka stanowią zagrożenie dla sytuacji finansowej podmiotów regulowanych, właściwe organy winny wykonać następujące kroki:
- a) proces koordynacji powinien być prowadzony przez koordynatora, który powinien zorganizować odpowiednią liczbę posiedzeń w celu wypełnienia mandatu,
 - b) koordynator powinien oszacować środki, które będą konieczne i poinformować odpowiednie właściwe organy; koordynator i pozostałe odpowiednie właściwe organy powinny dokonać podziału środków zgodnie z szacunkami koordynatora.
63. Do koordynacji środków egzekucyjnych powinno stosować się procesy wymiany informacji opisane w tytule III.

Tytuł VII – Postanowienia końcowe i wdrażanie

64. Niniejsze wytyczne mają zastosowanie od dnia pojawienia się wymogu w zakresie sprawozdawczości, o którym mowa na stronie 4.